

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget indebærer, at renteaftgiftsloven ophæves med virkning fra og med afgiftsåret 1988. Den beregnede afgift for afgiftsåret 1988 forfalder til betaling den 1. januar 1990 med seneste rettidige betalingsfrist 22. januar 1990.

Renteaftgiftsloven har fra starten været en helt igennem umulig lovgivning. Den har været umulig at administrere og har indeholdt så mange tilfældigheder i sin virkning, at den har skabt betydelig retsikkerhed for borgerne.

Derfor har Socialdemokratiet også fra første færd bekæmpet loven og stemte imod ved dens vedtagelse i 1986. Efterfølgende har Socialdemokratiet medvirket til lempelser i renteaftgiftsloven med de flertal i Folketinget, som kunne samles om de mest vidtgående ændringer. Således indgik Socialdemokratiet i efteråret 1988 en aftale med den nuværende regering om at fritage alle lån optaget før den 11. oktober 1988 for afgiften under forudsætning af, at der var eller blev aftalt afvikling af lånene. Samtidig aftaltes en indberetningsordning for pengeinstitutter m.v. i et forsøg på at skabe instrumenter, der kunne gøre loven mere administrerbar.

Med de erfaringer, der nu foreligger, kan det konstateres, at loven fortsat er umulig at administrere.

Af de udsendte opgørelser til lønmodtagere for 1988 er det skønnet, at ca. en tredjedel er fejlbehæftede. Det svarer til, at op imod 300.000 personer har modtaget forkerte opgørelser. Hertil kommer, at ca. 450.000 selvstændige erhvervsdrivende og deres ægtefæller har modtaget beregningsskemaer, som det er næsten umuligt at udfylde – selv med revisorbistand.

De offentlige omkostninger ved at administrere loven har nået en størrelsesorden, som er helt uacceptabel i forhold til det forventede provenu. Lægges hertil de omkostninger, som pålægges familierne og det private erhvervsliv, når man frem til, at administrationsomkostningerne i alt når op imod samme beløbsstørrelser som provenuet fra afgiften.

En konsekvens af renteaftgiftens krævende administration har været, at det almindelige ligningsarbejde har måttet nedprioriteres med store provenutab til følge. Renteaftgiftsloven har således samlet set medført provenutab for det offentlige.

Loven har skabt retsikkerhed og dertil en mistilid til lovgivning og lovgivere i en grad, som ingen bør acceptere at leve med. Derfor er den eneste fornuftige konsekvens at ophæve loven hurtigst muligt.

For at undgå, at der frigives beløb til et øget forbrug, fastholdes afgiften for afgiftsåret 1987, som forfaldt til betaling den 20. januar 1989. Ca. 300.000 skatteydere har indbetalt afgiften. Derimod er der fortsat ca. 100.000 skatteydere, som endnu ikke har betalt 1987-afgiften. Disse restancer må fortsat indrives på sædvanlig vis for ikke at skabe uligheder i forhold til dem, der har efterlevet loven og betalt rettidigt.

Er der skatteydere, som allerede har indbetalt 1988-afgiften, der skal betales senest den 22. januar 1990, må skatteministeren tilbagebetale disse beløb hurtigst muligt.

Der er efter Socialdemokratiets opfattelse ingen grund til at frygte et merforbrug som følge af renteaftgiftens afskaffelse. Danskernes forventninger til de fremtidige forbrugsmuligheder vil under alle omstændigheder medføre stor tilbageholdenhed med optagelse af lån til forbrug.

Denne vurdering deles tilsyneladende af regeringen, som har tilbudt Fremskridtspartiet at ophæve renteaftgiften med virkning for renteudgifter, der påløber efter 1. januar 1990. Dette indebærer, at al fremtidig låntagning friholdes for renteaftgift, men med opretholdelse af alle de administrative problemer helt frem til udgangen af 1991.

Regeringens tilbud til Fremskridtspartiet har løst Socialdemokratiet fra de aftalemæssige forpligtelser, som var en konsekvens af ændringerne i renteaftgiftsloven i efteråret 1988. Derfor fremsættes nærværende forslag nu i overensstemmelse med de synspunkter, som Socialdemokratiet konsekvent har fremført siden lovens fremsættelse i 1986.

Det er fortsat Socialdemokratiets synspunkt, at en snarlig omlægning af skattesystemet skal indeholde en begrænsning af værdien af renteudgifter for nye lån som en konsekvens af lavere trækprocenter.